

Писмо Књаза Милоша Владики Његошу против `вуковске` секте

Од видовдан
- 5. септембра 2017.

Милош Обреновић, Књаз полувазалне балканске Кнежевине која се ослобађала од османске окупације, док је са друге стране Дрине и у Војводини српски народ био под притиском аустроугарског колонијализма и унијатизма, одлучно се одупирао пропаганди и намјерама прозелитизма и револуцоонарних покрета да школству и културним установама Књажевине Србије наметну реформисано `југословенско` писмо.

Милош Обреновић

Књаз Милош је издавао више указа о забрани уношења у Књажевину књига и употребе унијатског, **Копитар-Крацићевог комбинованог правописа**; савјетујући се са митрополитом Стефаном Стратимировићем, Владиком Петром Петровићем Његошем и српским националним и културним дјелатницима. **Најзначајнији закон забране `хуле против божества и правитељства` и `да се не штампају књиге правописом Карацића Вука`, који је Кнез Милош установио су Правила о цензурисању, објављеном 1832.године 22 децембра у Књажевској српској канцеларији у Крагујевцу.**

Владика Петар II Његош

Сажето свједочанство о православној културној политици Књаза Милоша је Књажево писмо Владки Петру II Његошу од 20. октобра 1836. године. Писмо је цитирано у повјесним прегледима реформе српског правописа у контексту комунистичке и југословенске културне пропаганде. Данас, српским генерацијама после сто година југословенства и комунизма, упознатим са православљем, историјом српске књижевности и писмености, последицама погрешне реформе писма и језика, раграђивања, раразграбљивања и преимановања српског језика, медиског монопола латиничног, а потискивања ћирилчног писма, јасан је **Књажев православан став и осуда `вуковске секте`, како Књаз назива реформаторе ћириличног писма. Реформаторски покрет Крацића и Даничића је био секташки у односу на вјерски и културни континуитет српског народа, друштвене и духовне односе, карактером и програмом револуционарна религиозна и политичка секта.** Југословенски језички пројекат аустрославизма је био негација и разграђивање српског православног предања писмености и државотворности, језичке српске и словенске саборност, као што је то и данас у истој мјери и намјерама.

Писмо Књаза Милоша Владики Његошу

„Има једна рђава секта, вуковска названа, која њ (дебело јер) изоставља, и још гдјекоја измењенија захтева, и све се бојим да не буде отров ученија ове секте и до у Црну Гору, досад свагда чисту и невредиму пребившу, приспео, а ако би то било, то би ми заиста врло тешко и жао пало, јербо је доста верно познато да та секта изостављањем њ и увођењем некаквог `ј` **одводи од православља и приводи к римокатоличанству.** (Познат ће Вам бити кустос Ц. К. Библиотеке, **Копитар, римокатолик**, овај је та ученија разврата дао Вуку, а Вук вуче туђу будалаштину не знајући ни шта вуче ни нашта. Но ово, мислим, сами за себе задржите да не дође до нечастивих ушију.) Та је секта и овде била почела исто учење распрострањивати, но ја сам то у согласију с Г. Митрополитом Карловачким Стратимировићем предупредио многе такве књиге у ватру бацивши, а многије читавим сандуком побацавши“.

Писмо је штампано у публикацији `Известија – `Отделенија руског језика и словесности`; Царска академија наука (1903. т. VIII књ. 3,ст.333)

Припремио: Огњен Војводић